

1918—19 ogsaa faar Gyldighed for Skatteaaret 1919—20, saa meget mere som det kan være højst usikkert, om man selv indenfor dette Tidsrum, da andre store Skatte-spørgsmaal kommer til at foreligge, vil naa at faa gennemført en almindelig Revision af Loven om den kommunale Beskatning.

Udover de her omtalte Ændringsforslag stiller flere af det nævnte Flertal sammen med andre Medlemmer af Udvalget Forslag om noget mere indgribende Ændringer i Lovforslaget. Forudsætningen er dog, at for saa vidt disse videregaaende Ændringer ikke skulde blive vedtaget, slutter de paagældende Medlemmer af Flertallet sig paa alle Punkter til de ovenfor nævnte Ændringsforslag.

Med Hensyn til den i det foreliggende Forslags § 8 optagne nye Bestemmelse har ogsaa her forskellige Opfattelser gjort sig gældende i Udvalget. Flertallet har dog ment under de foreliggende overordentlige Forhold at kunne slutte sig til denne Bestemmelse for de i Forslaget omhandlede 2 Skatteaar, naar Pligten til at betale den foreslaaede Forskelsbeskatning til Fraflytningskommunen efter at være blevet skattepligtig i den nye Opholdskommune indskrænkes til det Skatteaar, i hvilket Fraflytningen har fundet Sted.

Et *Mindretal* (Dalsgaard, Nygart, og Nørgaard med subsidiær Tilslutning af Godskesen, Piper og Niels Rasmussen) finder det aldeles urigtigt at udvide den mellemkommunale Beskatning til at omfatte Personer, der er Medlemmer „af Bestyrelse, Repræsentantskab eller lignende for nogen“ „i en anden Kommune stedfindende Erhvervs- eller anden privat Virksomhed“.

For det første vil en saadan Udvidelse som oftest komme til at ramme Personer, der staar i Forhold til Virksomheder, som Kommunerne indbyrdes konkurrerer stærkt om at faa etableret indenfor deres Grænser (Kreditforeninger, Hypotekforeninger, Banker, Sparekasser, Forsikringsforeninger, Andelsforeninger etc.); fordi det er en

fordel for vedkommende Kommuner at være Hjemsted for saadanne Institutioner, og for det andet har saadanne Personer hverken fast Arbejde eller Kontorlokale i vedkommende By eller paafører denne nogen som helst Udgift, *tværtimod*.

Skulde man i den Grad gaa til Udvidelse af den mellemkommunale Beskatning, at de nævnte Personer for de anførte Bierhvervs Vedkommende blev inddraget under denne, ser Mindretallet ikke rettere, end at det maatte føre til vidtgaaende Konsekvenser. Og blandt disse kunde der da ogsaa blive Spørgsmaal om at inddrage under Erhvervsbeskatningen Renteindtægter, som Kapitalister og Pengeinstitutter og lignende i den ene Kommune kan have fra Debitorer i den anden.

Mindretallet maa derfor meget anbefale, at Ændringsforslag Nr. 3 til § 1 vedtages.

Det *samme Mindretal* (Dalsgaard, Nygart og Nørgaard med subsidiær Tilslutning af Godskesen, Piper og Niels Rasmussen) billiger Ændringsforslag Nr. 5, gaaende ud paa at forhøje det skattefrie Beløb for den nye Gruppe af Personer, som inddrages under den mellemkommunale Beskatning, fra 2,500 til 3,500 Kr. Under Henvisning til den af Flertallet givne Motivering for denne Forhøjelse finder Mindretallet imidlertid, at naar Erhvervskommunen er København eller Frederiksberg, bør det skattefrie Beløb sættes noget højere, fordi de Opholdskommuner, der i denne Forbindelse bliver Tale om, som oftest vil have Tab ved familieforsørgende Personers Ophold, hvis Indtægt ikke overstiger 3,500 Kr. Mindretallet foreslaar derfor ved Ændringsforslag Nr. 2, at det skattefrie Beløb i Overensstemmelse med Flertallets Ændringsforslag Nr. 5 i al Almindelighed skal sættes op fra 2,500 til 3,500 Kr., og at, hvor Erhvervskommunen er København eller Frederiksberg, skal det skattefrie Beløb være 5,000 Kr.

Ogsaa dette Forslag maa Mindretallet meget anbefale.